

Voormalig wielrenner en huidig sportjournalist/columnist Thijs Zonneveld maakte onderdeel uit van de wielrennerij toen het gebruik van doping nog de normaalste zaak van de wereld was. Zonneveld ziet graag dat sportartsen minder in de verleiding komen om foute middelen ter beschikking te stellen. “Het is heel raar dat de sportarts in een wielploeg medeverantwoordelijk is voor de resultaten van de renners.”

“Wat doping betreft staat de wielrennerij er echt heel goed voor. Sinds in 2008 het bloedpaspoort is ingevoerd, is het voor renners veel minder aantrekkelijk om doping te gebruiken. De tijd dat renners met doping hun prestaties eindeloos konden oprekken, ligt definitief achter ons. In de jaren dat doping de sport verziekte, was werkelijk elke vorm van zelfcorrigerend vermogen in het peloton afwezig. Ik geloof sowieso niet in zelfcorrigerend vermogen binnen grote groepen waarin enorme belangen op het spel staan. Bankiers, makelaars, maar ook wielrenners zoeken de grenzen van het ontoelaatbare op om maar met de grote jongens mee te kunnen komen. Daar is maar één remedie tegen en dat is de pak-kans significant vergroten. Deze methode werpt nu duidelijk zijn vruchten af en je ziet wat er gebeurt: in rap tempo breken jonge talentvolle renners door die ook meteen koersen kunnen winnen. Het besef dat renners kunnen presteren zonder te hoeven gebruiken, is de allergrootste winst van de opschoningsactie.

De dopingproblematiek staat niet op zichzelf. Het wielwereldje is een spiegel van de maatschappij. En hoe groter de belangen, des te sneller mensen een ongeoorloofde actie ondernemen. Renners waren zo bang dat hun concurrenten dankzij doping een onoverbrugbaar voor-

‘Het wielrennen is zo conservatief’

deel zouden behalen, dat zij zelf ook maar gingen gebruiken. Niemand wilde achterblijven. Hoewel ik dat absoluut niet goedkeur, kan ik het wel begrijpen. Het is een kwestie van overleven. Juist daarom ben ik trots op het feit dat ik tijdens mijn carrière nooit voor doping ben gezwich. Vasthouden aan waar je voor staat, kan op korte termijn soms problemen geven, maar op de lange termijn kun je jezelf wel in de spiegel blijven aankijken.

Wie vóór 2008 goed wilde zijn, gooide er een spuit epo of een bloedzak tegenaan. De trainingsarbeid was secundair. De medische begeleiding kent sinds 2008 een nieuwe aanpak, waarin goede voeding, effectieve training en professionele inspanningsfysiologie centraal staan.

Er hebben in het wielrennen altijd bijzonder veel dubieuze doktoren rondgelopen. De echte schurken, zoals Eufemiano Fuentes en Michele Ferrari, die met doping vele miljoenen verdienden, worden nu ook allemaal afgemaakt. Zij wisten dondersgoed wat ze aan het doen waren en welke risico's dit met zich meebracht. Maar de gemiddelde sportarts was echt niet te benijden. Die werkte namelijk voor ploegen waar renners simpelweg zeiden: ‘Ik wil nu pillen, als je mij niet helpt, ga ik het buiten de ploeg zoeken.’

Voor de artsen een enorm dilemma, want als renners zich volspuiten met prutspul van de zwarte markt, kunnen zij gezondheidsproblemen krijgen met als gevolg dat de sponsors weglopen. Dit maakte de hele gang van zaken met doping in het wielrennen zo inte-

ressant; het was uiteindelijk – ook voor artsen – een tweestrijd. Het is ook wel raar dat de sportarts in een wielploeg medeverantwoordelijk is voor de resultaten van de renners. Dit kan sportartsen verkeerde prikkels geven. Het zou veel beter zijn om een internationale pool van artsen samen te stellen, waarbij zij afwisselend voor verschillende ploegen werken en niet verantwoordelijk zijn voor de prestaties, maar voor de gezondheid van de renners. Zo

lang pakken op de markt zijn die ernstige schaafwonden kunnen voorkomen? Tot elf jaar geleden was zelfs een helm niet verplicht. Te idioot voor woorden. Ik vind dat renners veel meer moeten opkomen voor hun eigen gezondheid en veiligheid.

Voor Nederlandse wielers wordt het de komende jaren echt genieten. Vorig jaar was er al het succes van ‘Bau en Lau’ (Bauke Mollema en Laurens ten Dam, red.), maar daarachter dient zich

‘De gemiddelde wielers was echt niet te benijden’

kunnen ze doen waar ze voor bestemd zijn, namelijk de gezondheid van de renners dienen.

Waar ik me ook over verbaas, is de manier waarop de veiligheid van renners georganiseerd is. Het wielrennen is zo conservatief. Er wordt niet gereflecteerd op de vraag hoe het wielrennen veiliger kan worden. Terwijl dat hard nodig is. Van mijn generatie zijn de afgelopen jaren zo'n 20 renners overleden en vijf goede vrienden van me hebben na een grote crash in coma gelegen. Dat vind ik niet normaal. Je kunt zeggen dat het bij de sport hoort, maar ik zou niet weten waarom. Zeker niet als je ongelukken eenvoudig kunt voorkomen. Waarom dalen renners met 100 km per uur een berg af in een lycra pakje, terwijl er al

alweer een nieuwe, extreem goede generatie aan. Denk aan Wilco Kelderman, Moreno Hofland en Dylan van Baarle, die jongens zijn idioot goed. Zij zijn allemaal doorgebroken na de opschoningsactie van 2008. Ik verwacht eigenlijk wel een Nederlandse etappezege in de komende Tour. Of Bauke Mollema goed genoeg is voor de eindzege, betwijfel ik. Er zijn al zo veel Nederlandse renners aan die verwachting ten onder gegaan. Als Kelderman zich goed ontwikkelt, gaat hij vast ooit meedoen om de zege, maar of hij de Tour kan winnen, weet ik niet. Dit jaar zal de strijd om de eerste plek gaan tussen Alberto Contador en Christopher Froome. Ik denk dat Contador met het geel om zijn schouders op de Champs-Élysées zal staan.